

שיר ערש לַבֵּן לחן נחום היימן

אביך בני יצא בלילה בדממה
ועל שפתיו נשא חיוך של צִפְיָה.
המעדר נותר יתום מול הגינה,
כאילו נפסקה לפתע מנגינה.

נומה בני הליל רד ובאה רוח,
והיא קלה ומזמרת את שמך,
ונעליו מאובקות ושער ראשו פרוע,
אבל על לבבו מונחת תמונתך.

אביך בני כותב לנו מכתב עכשיו
ותמונתך ילדי קורנת מעיניו,
ובין דפים ספוגים בשמן וחלום,
שלח לנו פרחים כמפרעת שלום.

נומה בני אביך בודאי שומע,
את קול שירי קורא, ואת הלמות לבך.
ונעליו מאובקות ושער ראשו פרוע
אבל על לבבו מונחת תמונתך.

אביך בני ציווה לנו את החיים,
את החיים החדשים הנפלאים,
אפילו אם מקור כל הדמעות יבש,
אביך בני ציווה לחיות שוב מחדש.

נומה בני הליל רד ובאה רוח,
והיא קלה ומזמרת את שמך,
ונעליו מאובקות ושער ראשו פרוע,
אבל על לבבו מונחת תמונתך.